

ת"פ 16845/06/13 - מדינת ישראל נגד פאדי חדיגה

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 16845-06-13 מדינת ישראל נ' חדיגה(עציר) 05 מרץ 2014

לפני בעניין: כב' השופט מיכאל קרשן
המאשימה

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד דבורה דורסמן

נגד
הנאשם

פאדי חדיגה (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד עלא תילאוי

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד דיתי צאלים ועו"ד דפנה ינוביץ

הנאשם הובא

וב"כ עו"ד עלא תילאוי

גזר דין

1. הנאשם, פאדי חדיגה יליד 1992, הורשע על יסוד הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן בביצוע **שבע עבירות של התפרצות למקום מגורים על מנת לבצע עבירה בצוותא, שש עבירות של גניבה בצוותא ועבירה אחת של קבלת נכסים שהושגו בפשע.**

2. כתב האישום המתוקן מחזיק שמונה אישומים:

לפי עובדות האישום הראשון, ביום 19.2.2013 התפרץ הנאשם עם אחר לביתו של אדם בקלנסוה באופן שהנאשם פתח חלון בחלקו האחורי של הבית. האחר נכנס לבית בעוד הנאשם ממתין בחוץ. הנאשם והאחר גנבו מהבית תכשיטי זהב, טאבלט ואייפוד השייכים לבעל הבית.

לפי עובדות האישום השני, ביום 7.3.2013 התפרץ הנאשם עם שני אחרים לביתו של אדם נוסף בקלנסוה, באופן שהנאשם פתח חלון הממוקם בחלקו האחורי של הבית והאחרים נכנסו לבית, בעוד הנאשם ממתין להם בחוץ.

לפי עובדות האישום השלישי, ביום 25.3.2013 התפרץ הנאשם עם אחר לבית נוסף בקלנסוה, באופן שהנאשם פירק סורגים של חלון בקומה ראשונה בבית והזיז אותו, והאחר נכנס לבית בעוד הנאשם ממתין לו בחוץ. השניים גנבו מהבית כספת אשר הכילה תכשיטים ופנקס שיקים, ובהמשך מכרו את התכשיטים בתמורה לסך של כ-70,000 ₪.

לפי עובדות האישום הרביעי, כחודש עובר ליום 27.5.2013, התפרץ הנאשם עם שניים אחרים לבית נוסף

עמוד 1

בקלנסוה, באופן שהוציא את רשת חלון השירותים, אחד מהאחרים נכנס לבית, בעוד הנאשם והאחר הנוסף ממתנים בחוץ. הנאשם והאחרים גנבו מהבית מזומן בסך של כ-5,000 ₪ מחדר השינה וכן תכשיטים השייכים לבעל המקום.

לפי עובדות האישום החמישי, ביום 2.5.2013 התפרץ הנאשם עם אחר לבית נוסף בקלנסוה באופן שהשניים עלו דרך חלון הבית למרפסת בקומה שניה ונכנסו לבית דרך המרפסת. הנאשם והאחר גנבו מהבית שרשרת זהב ומזומן בסך של 3,800 ₪.

לפי עובדות האישום השישי, ביום 3.5.2013 התפרצו הנאשם, אחמד חדיגה ווגדי חדיגה לבית נוסף בקלנסוה, באופן שהנאשם פתח את חלון הממ"ד, וכל השלושה נכנסו לבית. השלושה גנבו מהבית מזומן בסך של כ-15,000 ₪ ותכשיטים המוערכים בשווי של כ-50,000 ₪.

לפי עובדות האישום התשיעי (אישומים 7 ו-8 נמחקו במסגרת ההסדר), ביום 17.5.2013 התפרצו הנאשם ואחר לבית נוסף בקלנסוה, באופן שהנאשם נכנס לבית דרך חלון המטבח בעוד האחר ממתין לו בחוץ. הנאשם והאחר גנבו מהבית סך של כ-9,500 ₪, תכשיטים ומכשיר טלפון סלולרי.

לפי עובדות האישום העשירי, ביום 25.2.2013 התפרצו מספר אנשים לבית בקלנסוה, ונטלו מהבית תכשיטים, אייפון, שני אייפודים וטלפון נייד. הנאשם הבחין בחבורה כשיצאו מהבית ובידם שלל הגניבה, ובהמשך נסע עמם לטול כרם, שם נמכרו התכשיטים בתמורה לסך של 27,000 ₪, והנאשם קיבל מידי האחרים סך של 5,000 ₪.

3. לחובתו של הנאשם שלוש הרשעות קודמות. בשנת 2009 הורשע על ידי בית משפט לנוער בביצוע מספר עבירות של התפרצות, גניבה והחזקת נשק שלא כדין. הנאשם הורשע בדין, נדון למעון למשך 18 חודשים, מבחן ומאסר על-תנאי; בשנת 2012 הורשע בביצוע שורה של עבירות רכוש, ונדון, בין היתר, למאסר בפועל למשך 17 חודשים, אשר כללה הפעלה של מאסר מותנה מן התיק הראשון; בשנת 2013 נדון הנאשם למאסר בפועל בן 6 חודשים בעוון ביצוע עבירה של החזקת נשק.

בעת שביצע הנאשם את המעשים עליהם נותן הוא היום את הדין, תלויים היו מעל ראשו שני מאסרים על-תנאי, האחד בן 12 חודשים ושני בן שישה חודשים. עונשים מותנים אלה הם כעת חבי הפעלה.

4. לבקשת הנאשם נערך בעניינו תסקיר מבחן. התסקיר אינו חיובי. שירות המבחן סקר את תולדות חייו של הנאשם, אשר נשר מלימודים בגיל צעיר מאוד ומגיל 12 (!) צורך בקביעות סמים ואלכוהול. הנאשם עבר בשנת 2008 אבחון פסיכיאטרי ממנו עולה כי קיימת אצלו נטייה להתנהגות אימפולסיבית-אגרסיבית והפרעות התנהגות. הנאשם הודה בביצוע העבירות והסביר בצורך לממן את הסם ואורח החיים השולי שמנהל. שירות המבחן התרשם כי הנאשם אינו נוטל אחריות על התנהלותו העבריינית ורואה עצמו כקורבן. משפחת הנאשם מגלה חרדה להתדרדרות במצבו של הנאשם, ואולם הנאשם עצמו אינו בשל לערוך שינוי כלשהו במצבו. שירות המבחן סבור כי הנאשם זקוק למסגרת בעלת גבולות ברורים ומאורגנים, ונמנע מכל המלצה טיפולית בעניינו.

5. בשלב הטיעון לעונש העיד אביו של הנאשם. ניכר היה כי האב חרד לגורלו של בנו. האב סיפר על התנכלות (עד כדי ירי על ביתם) שעוברים בני המשפחה כתוצאה משיתוף הפעולה של הנאשם עם חקירת המשטרה.

6. ב"כ המאשימה בקשה להחמיר עם הנאשם. לדברי התובעת, עו"ד דבורה דורסמן, בפרק זמן קצר של מספר חודשים היה הנאשם שותף למספר רב של מעשי התפרצות, אשר בוצעו באותה שיטה. הנאשם ושותפיו גנבו רכוש רב מהבתים אליהם פרצו. נגנבו תכשיטים והפגיעה בעניין זה אינה רק רכושית אלא אף סנטימנטלית. הרכוש לא הוחזר. מאסרים על-תנאי לא הרתיעו את הנאשם מהמשך פגיעתו הרעה. התסקיר שלילי. הנאשם ראוי לגמול על מעשיו הרעים ויש להגשים את אינטרס ההרתעה.

לדעת המאשימה, מתחם העונש ההולם כל אחד ממעשי ההתפרצות והגניבה הוא בין 12 ל-24 חודשי מאסר לריצוי בפועל. לתמיכה בטענה זו הוגש ע"פ (ת"א) 56652-11-12 **פפלוב נ' מדינת ישראל** (28.1.2013).

הענישה לה עתרה המאשימה היא שבע שנות מאסר בפועל, במצטבר להפעלת שני המאסרים על-תנאי.

7. ב"כ הנאשם, עו"ד עלא תילאוי, הדגיש בטיעונו את שיתוף הפעולה הרחב של הנאשם בשלב החקירה. אין חולק כי הנאשם סיפר לחוקריו, מיוזמתו, על מרבית עבירות הרכוש. המשטרה כלל לא ידעה על מרבית ההתפרצויות, וסביר שלא הייתה יודעת לעולם לולא הוביל אותה הנאשם לזירות הפשע.

הנאשם גם הפליל את שותפיו לדבר עבירה, וכתוצאה מכך איום הוא ואוימה משפחתו, רכב המשפחה הוצת ונורו יריות על ביתה, והנאשם נכלא בתנאי הפרדה.

ב"כ הנאשם טען כי חלקו של הנאשם במעשי הפריצה והגניבה היה קטן, כעולה מן העובדה שבמרבית המקרים נותר בחוץ בעת שחבריו לדבר עבירה נכנסו לבתים פנימה וגנבו את הרכוש. בסופו של דבר הנאשם היה היחיד שהועמד לדין בכל מעשי הפריצה.

עוד הפנה ב"כ הנאשם לכך שמעשי הפריצה לא היו מתוחכמים כל עיקר.

ב"כ הנאשם סבור כי מתחמי הענישה להם עתרה המאשימה מופרזים וביקש לראות את האירועים כמסכת אחת, באופן שיאפשר קביעת מתחם עונש אחד.

8. הנאשם בדברו האחרון לעונש אמר שהוא מצטער על מעשיו.

דין

9. בפרק זמן לא ארוך, כשלושה חודשים, חבר הנאשם לאחרים וביצע שרשרת התפרצויות לבתים. הנאשם ושותפיו נכנסו לבתים וגנבו מהם רכוש רב ערך. הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשי הנאשם הם הקניין הפרטי ותחושת הביטחון האישי של כל אחד מבעלי הבתים להם פרץ.

10. יפים לענייננו דברים שאמר כב' השופט ח' מלצר באחת הפרשות שנדונו בבית המשפט העליון [ע"פ 7453/08 **מדינת ישראל נ' אואזנה** (31.12.2008)]:

"לגישתי, כינוי עבירות של פריצה וגניבה מבתיים, רק כ"עבירות נגד הרכוש" (כפי שמקובל לקרוא לעבירות מסוג זה), הינה הגדרה מוטעית. זאת מאחר שפריצה לביתו של אדם, טומנת בחובה לעיתים קרובות לא רק נזק כלכלי רב, אלא גם צער ועוגמת הנפש הנגרמים לקרבנות של עבירות אלה. הנה כי כן, אין מדובר בעבירות נגד רכוש גרידא, אלא בעבירות המפרות את פרטיותו של האדם בצורה הגבוהה ביותר. זאת ועוד הגדרת עבירות אלו כ"עבירות רכוש", נותנת תחושה מצמצמת וקונוטציה שגויה - לסובבים, באשר למהות העבירות שהתבצעו, הפוגעות במהות המתמצית באמירה: "ביתו של האדם - מבצרו". ברגע שביתו של אדם נפרץ, תחושת חוסר אונים וחוסר ביטחון ממלאת את ליבו. הנה כי כן, הפריצה אינה רק לבית - מבחינה פיזית, אלא בעיקרה חדירה לתוך התא האישי-משפחתי השמור ביותר של האדם.

נזקים אלו עולים לפרקים בחומרתם אף על עצם אובדן הרכוש בשווי כזה או אחר. דברים ברוח זו נאמרו בע"פ 46/84 **מדינת ישראל נ' סבח**, פ"ד לח(4) 752, בעמ' 753-754:

"בעת מתן גזר הדין אסור לבית המשפט להתעלם מעגמת הנפש והבהלה הנגרמות לתושבים שלווים בעטין של עבירות אלה, לחשש של מאות משפחות לעזוב את ילדיהן המפוחדים לבדם בבית בעקבות החוויה הטראומטית שפקדה אותם או את שכניהם, ומהצער שנגרם עקב אובדן רכוש בעל ערך סנטימנטאלי. עבריינים אלה, שפוקדים לילה לילה דירה באותה סביבה, מטילים למעשה את חיתיתם על אזור שלם ומשליטים טרור בין תושביו. העונש המוטל בשל מעשים כאלה חייב לתת ביטוי גם להיבט זה, מה שלא ניתן לומר ביחס לעונש שהושת על המשיב במקרה דנן..."

11. מעשי הנאשם אינם מהווים "אירוע אחד", שכן התרחשו בתאריכים שונים ובהרכבים שונים של מבצעים. לפיכך, כמצוות המחוקק, עליי לקבוע מתחם עונש הולם לכל מקרה ומקרה (סעיף 40ג לחוק העונשין, התשל"ז-1977, (להלן - "החוק").

12. בהינתן עקרון היסוד בענישה הלא הוא עקרון ההלימה, הערכים המוגנים העומדים ביסוד העבירות שביצע הנאשם ורמת הענישה הנוהגת, העובדה כי ברור שקדם תכנון לביצוע מרבית מעשי העבירה, הנזק הכבד שנגרם לקרבנות העבירה שבתים-מבצרים חולל ורכושם נבזז, ומן העבר השני - העובדה כי חלקו היחסי של הנאשם ביצוע העבירות לא היה כשל שותפיו אשר פרצו בפועל, אני קובע בענייננו מתחמי עונש הולמים כדלקמן:

· בגין כל אחד מן האישומים בהם היה הנאשם שותף למעשי פריצה וגניבה - בין מספר חודשי

מאסר לריצוי בפועל לבין 18 חודשי מאסר בפועל;

· בגין האישום שעניינו התפרצות בלבד - מספר חודשי מאסר לריצוי בפועל;

· נסיבות ביצוע העבירה של החזקת נכס שהושג בפשע (האישום העשירי) הן חמורות וממוקמות ברף העליון. הנאשם חבר לחבורת גנבים שזה עתה פרצו לבית וגנבו ממנו רכוש יקר ערך, הובילה למקום בו תוכל למכור את הסחורה ונטל את חלקו בשלל. מתחם העונש ההולם נסיבות ביצוע כאלה הוא בין מספר חודשי מאסר בפועל עד למאסר בפועל בן 15 חודשים.

13. כעת יש לגזור את עונשו של הנאשם בתוך המתחמים (נוכח מועדותו של הנאשם בתחום עבירות זה הייתי נכון לחרוג לחומרה ממתחמי העונש ההולמים, כמצוות סעיף 40 לחוק, אולם המאשימה לא בקשה לעשות כן ולא אשים עצמי קטגור).

בהתאם להוראת סעיף 40(ב) לחוק, החלטתי לגזור על הנאשם עונש כולל לכל האירועים.

14. בשלב זה יש לתת את הדעת על הנתונים הבאים: לחומרה, עברו הפלילי של הנאשם באותו תחום עבירות ממש והצורך הברור בהרתעה אישית והעובדה כי האופן המקל בו נהג בו בית המשפט בפעם הקודמת ושני מאסרים על-תנאי לא הרתיעו את הנאשם מלשוב ולבצע עבירות רכוש. לקולה, אתחשב בהודאתו של הנאשם ללא ניהול משפט באופן שחסך בזמן שיפוטי וכן בפגיעה שהעונש יסב לנאשם ולמשפחתו ובנסיבות חייו של הנאשם.

נסיבה משמעותית במיוחד לקולה במקרה זה היא שיתוף הפעולה של הנאשם עם רשויות אכיפת החוק [סעיף 40א(6) לחוק; ת"פ (מחוזי ת"א) 40222.03 **מדינת ישראל נ' ירמייב** (17.3.2004)]. שיתוף הפעולה של הנאשם בחקירת המשטרה היה מידי ומקיף. לולא שיתוף פעולה זה לא היו מפוענחים, ולמעשה לא היו נודעים, מרבית מעשי הנאשם המפורטים בכתב האישום. שיתוף הפעולה של הנאשם עם השלטונות והפללת שותפיו אף הביאו לפגיעה בו ובמשפחתו והעמידו אותם בסכנת חיים. אלמלא קיומה של נסיבה זו לקולה הייתי גוזר על הנאשם עונש חמור בהרבה - קרוב לתקרה הנגזרת מסך מתחמי העונש שקבעתי לעיל.

15. ראינו כי הנאשם עבר את עבירותיו בעת ששני מאסרים על-תנאי, האחד בן 12 חודשים והשני בן שישה חודשים, תלויים מעל לראשו. שני המאסרים הללו חבי הפעלה, ועל כן יופעלו. יש לקבל את עתירת המאשימה להפעיל את המאסרים המותנים במצטבר לעונש שייגזר על הנאשם במקרה הנוכחי, שכן, כידוע, מאסר על-תנאי הוא עונש שרק ביצעו נדחה. עם זה, המאסרים המותנים יופעלו בחופף זה לזה, שכן המאסר הארוך מופעל על ידי כל עבירת רכוש מסוג פשע והמאסר הקצר על ידי כל עבירת רכוש מסוג עוון, ועל כן אין זה סביר שבית המשפט הקודם הניח שיופעלו במצטבר במשפט אחד.

16. הצדדים נחלקו בנוגע לקיזוז ימי מעצרו של הנאשם מעונש המאסר. המאשימה עתרה לכך שעונש המאסר בו אחייב את הנאשם יחל ביום 26.11.2013 - מועד בו סיים לרצות עונש מאסר בפועל בן שישה חודשים

שגזרתי עליו בת"פ (כ"ס) 23769-06-13. ב"כ הנאשם ביקש שהעונש יחל ביום מעצרו - 26.5.2013.

נראית לי עמדת המאשימה מעמדת ההגנה. אמנם הנאשם נעצר בקשר עם ביצוע העבירות כאן עוד ביום 26.5.2013, אולם בגזר הדין בהליך האחר הוריתי כי עונש המאסר בפועל בן ששת החודשים יחושב ממועד זה. אין כל היגיון לנכות את ימי המעצר פעמיים, ומכאן שצודקת המאשימה בעמדתה. אוסיף כי לנאשם ודאי לא הייתה ציפייה ממשית לניכוי שלישי מתקופת מאסר זו, וכן שבהליך האחר הנאשם הוא שביקש לנכות את כל ימי המעצר.

17. עבירות דוגמת אלה שעבר הנאשם מצדיקות ענישה כלכלית, ועל כן אחייב את הנאשם בקנס ובפיצוי. ואולם, ברכיבי עונש אלה אתחשב במצבו הכלכלי הרעוע של הנאשם.

18. שקלתי את מלוא הנסיבות וטענות הצדדים, לקולה ולחומרה, והריני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל בן 50 חודשים, החל ביום 26.11.2013.

אני מפעיל נגד הנאשם את המאסרים המותנים, בני 12 ושישה חודשים, שנגזרו עליו בת"פ 16845-06-13 ביום 7.2.2012 בחופף זה לזה ובמצטבר לעונש המאסר שגזרתי כאן. **סך הכול ירצה הנאשם עונש מאסר בן 62 חודשים, החל ביום 26.11.2013.**

ב. מאסר על תנאי בן 12 חודשים והתנאי הוא כי במשך תקופה בת שלוש שנים מיום שחרורו לא יעבור עבירת רכוש מסוג פשע.

ג. מאסר על תנאי בן שישה חודשים והתנאי הוא כי במשך תקופה בת שלוש שנים מיום שחרורו לא יעבור עבירת רכוש מסוג עוון.

ד. קנס בסך 10,000 ₪ או 80 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישתלם בעשרה תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל ביום 1.7.2014.

ה. הנאשם יפצה את קורבנות העבירות שביצע בסך כולל של 15,000 ₪. הפיצוי יופקד במזכירות בית המשפט עד ליום 1.10.2014. המאשימה תגיש לבית המשפט בתוך 14 יום הודעה בדבר חלוקת הפיצוי לנפגעי העבירה.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום.

ניתן היום, ג' אדר ב תשע"ד, 05 מרץ 2014, במעמד הצדדים.